KOMMISSIONENS BESLUT

av den 14 mars 1995

om investeringsstöd som Spanien beviljat företaget Piezas y Rodajes SA, ett stålgjuteri beläget i provinsen Teruel, Aragonien, Spanien

(Endast den spanska texten är giltig)

(Text av betydelse för EES)

(95/438/EG)

EUROPEISKA GEMENSKAPERNAS KOMMISSION HAR BESLUTAT FÖLJANDE

med beaktande av Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, särskilt artikel 93.2 första stycket i detta,

med beaktande av de synpunkter som den enligt artikel 93 uppmanat berörda parter att lämna in, och

med beaktande av följande:

I

Den 24 april 1991 antog kommissionen beslut NN 12/91 om att inte göra några invändningar mot det stöd för investering i ett nytt företag som beviljats det spanska bolaget Piezas y Rodajes SA (PYRSA) av vissa spanska offentliga myndigheter på regional och kommunal nivå.

PYRSA grundades 1988 och arbetar inom stålgjuterisektorn med tillverkning av kedjekransar och GET-delar.

Den 30 juli 1991 väckte det brittiska företaget Cook talan inför Europeiska gemenskapernas domstol i syfte att få kommissionens beslut upphävt. Det brittiska företaget är verksamt inom samma sektor som PYRSA.

I sin dom [1] av den 19 maj 1993 upphävde domstolen kommissionens beslut NN 12/91 om "att inte göra några invändningar" mot flera former av stöd som beviljats PYRSA i den mån beslutet avser andra stödåtgärder än det bidrag om 975 905 000 pesetas som beviljats av den spanska staten enligt ett regionalt stödprogram som godkänts av kommissionen.

Huvudskälet för domstolens upphävande av beslut NN 12/91 var att eftersom kommissionen hade försökt åberopa frånvaron av överkapacitet inom delsektorn för tillverkning av kedjekransar och GET-delar men inte förmått bevisa detta förhållande, borde den ha inlett förfarandet enligt artikel 93.2 i Romfördraget för att sedan den erhållit alla erforderliga yttranden utröna om dess bedömning var riktig.

II

I enlighet med domstolens dom av den 28 juli 1993 beslöt kommissionen att inleda förfarandet enligt artikel 93.2 i Romfördraget med avseende på följande stödformer som beviljats PYRSA:

1. Ett amorteringsfritt tillskott om 182 miljoner pesetas.

2. En garanti för ett lån om 490 miljoner pesetas under elva år (båda beviljade av den autonoma regionen Aragonien).

3. Ett räntebidrag på sju procentenheter under fem år på ovanstående lån (beviljat av provinsstyrelsen i Teruel).

4. En gåva i form av mark värd 2,3 miljoner pesetas (beviljad av Monreal del Campos kommun).

Beslutet att inleda förfarandet anmäldes till de spanska myndigheterna genom brev daterat 6 augusti 1993. Brevet offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* [2] för att underrätta övriga medlemsstater och berörda parter. I brevet framhåller kommissionen att i avsaknad av en ingående prövning av effekterna på sektorn kunde stödåtgärderna i fråga inte anses uppfylla kraven för något av undantagen enligt artikel 92.3 och åtgärderna skulle under sådana omständigheter inte vara förenliga med den gemensamma marknaden. Kommissionen anmodade därför Spaniens regering att inkomma med sina synpunkter och i synnerhet tillhandahålla all nödvändig information för en analys av sektorn i fråga.

Den tid som krävts för detta slutgiltiga beslut om stödåtgärderna är en följd av ärendets invecklade natur och den betydande mängd information som det varit nödvändigt att behandla. Sedan kommissionen analyserat all information som ställts till dess förfogande enligt det förfarande

[1] Mål C-198/91 William COOK PLC mot kommissionen (1993) ECR-I-2487.

[2] EGT nr C 281, 19.10.1993, s. 8.

som anges i artikel 93.2, fann kommissionen att det dessutom var nödvändigt att anlita en oberoende expert för en marknadsundersökning som hjälp vid bedömningen av den relevanta sektorn.

III

Under förfarandet erhöll kommissionen synpunkter direkt från fyra företag med säte i Frankrike, Italien, Tyskland och Spanien (det företag som fick stödet) och två brev avsända av en advokatbyrå, det ena för ett spanskt företags räkning, det andra innehållande synpunkter från fjorton företag (belägna i Frankrike, Tyskland och Storbritannien) samt en tabell med data från Kommittén för de europeiska gjuteriförbunden (CAEF) med uppgifter om stålgjuterikapacitet i olika europeiska länder.

Med undantag av PYRSA svarade alla företagen att det inte finns någon klart identifierbar delsektor för kedjekransar och GET-delar därför att stålgjuteriteknologin är densamma överallt och gjuterierna specialiserar sig enbart efter erfarenhet och teknisk know-how. Följaktligen är det stålgjuterisektorn i allmänhet som analyseras. Dessutom hävdar alla företagen att det år 1990 fanns en överkapacitet inom sektorn och att kapaciteten sedan dess stigit ytterligare och att en prognos fram till år 2000 visar en ytterligare försämring.

De lämnade uppgifterna avser kapacitet och produktion, omsättning och vinster för gjuteriprodukter i allmänhet och i några fall för GET-delar och/eller kedjekransar. Uppgifterna täcker 1990, 1991, 1992 och 1993.

Med avseende på 1990 och stålgjuterisektorn i allmänhet presenterade tre av de arton företag som svarade (det företag som erhåller stöd ej inräknat) siffror som inte visar överkapacitet tillräckligt tydligt för att beaktas, åtta hade tydliga överkapacitetsindex (1) mellan 26,6 procent och 194 procent) och de återstående sju hade index som skulle kunna härröra från normal verksamhet (mellan 3,1 procent och 17,6 procent). Samtliga de sju företag som lämnade särskilda uppgifter för kedjekransar och/eller GET-delar visade ett läge för dessa produkter som var ännu sämre än för sektorn i allmänhet med mycket högre överkapacitetsindex (bortsett från ett med ett index på 30 procent hade resten index på över 100 procent).

Fortfarande med avseende på år 1990 och stålgjuterisektorn i allmänhet visar den tabell för europeiska producentländer som sammanställts av CAEF överkapacitetsindex för de olika länderna som varierar mellan ett normalt index på 11,5 procent i Tyskland och ett betydande överkapacitetsindex på 42,9 procent i Spanien. Det genomsnittliga indexet för de fem ledande producentländerna i gemenskapen (Tyskland, Spanien, Frankrike, Italien och Storbritannien), är 22,1 procent.

Vad gäller åren efter 1990 visar alla företagen på en allvarlig försämring av sin situation eftersom de alla har mycket höga överkapacitetsindex. År 1991 anmälde endast tre av dem överkapacitetsindex under 25 procent och 1992 endast två. Ett av dessa företag upphörde med rörelsen 1992. Det enkla aritmetiska medeltalet av de index som anmäldes av företag som svarade steg från 36,9 procent år 1990 till 59,1 år 1991 och 82,3 procent år 1992. CAEF-tabellen förutser också en allvarlig försämring inom sektorn, åtminstone fram till år 1995.

IV

De spanska myndigheterna inkom inte med egna synpunkter eller de begärda uppgifterna men de yttrade sig över de svar som lämnats av berörda parter. Deras synpunkter kan sammanfattas på följande sätt:

— De företag som svarade är inte representativa för sektorn eftersom de endast svarade för 4 procent av den europeiska produktionen 1990.

— De företag som svarade lämnade uppgifter som avsåg 1990, 1991, 1992 och 1993, vilka inte är referensår eftersom stödåtgärderna godkändes av de spanska myndigheterna i maj 1988. När beslutet fattades var prognoserna för 1987/90 gynnsamma både för efterfrågan och produktion.

— Kedjekransar och GET-delar utgjorde den relevanta sektorn. Delsektorer inom stålgjuterisektorn avgränsades i relation till storlek och typ av anläggning. PYRSA skulle vara tvunget att företa betydande investeringar 400 miljoner pesetas om det skulle skifta från sin nuvarande produktionsspecialisering till en annan.

— De företag som svarade uppgav att det fanns en överkapacitet inom stålgjuterisektorn men angav inte att detta var fallet inom delsektorn för kedjekransar och GET-delar, som är den relevanta sektorn.

— De företag som svarade angav att marknaden hade försämrats ytterligare i och med förekomsten av nya billiga importvaror från Indien, Kina och de östeuropeiska länderna. PYRSA var emellertid berett att konkurrera med dessa importvaror på grund av sin höga specialiseringsnivå (inte på grund av den fördel det drog av det beviljade stödet).

(1) Överkapacitet definieras som förhållandet mellan kapacitet och produktion.

— En av de stödåtgärder som förfarandet avser, nämligen den garanti som lämnats av den autonoma regionen Aragonien, kunde inte kvantifieras, åtminstone inte förrän den togs i anspråk.

— De spanska myndigheterna avslutade sitt yttrande genom att ännu en gång fastslå att man framför allt måste ta hänsyn till det faktum att den totala omfattningen av det stöd som beviljats PYRSA fortfarande var långt under den maximigräns på 75 procent som fastställts för den region där företaget är beläget.

V

Kommissionen kan inte godta de spanska myndigheternas påstående att urvalet av företag som svarade inte är representativt för sektorn. De sjutton företagen är belägna i de fem medlemsstater som är de ledande tillverkarna av stålgjutgods i gemenskapen. Vidare täcker de uppgifter som lämnats av CAEF alla länder och bekräftar de data som lämnats av de enskilda företagen beträffande frågan om överkapacitet inom sektorn.

Kommissionen ifrågasätter även den siffra på 4 procent som de spanska myndigheterna anger som produktionsandel år 1990 för de företag som svarade. Enligt en ungefärlig uppskattning av kommissionen uppgår dessa företags andel i stålgjuteriproduktionen i gemenskapen under 1990 till över 15 procent.

Vad gäller stödåtgärdernas ogynnsamma inverkan på handeln inom sektorn kan inte heller detta argument godtas eftersom, även om stödet skulle skada endast ett annat företag i en utsträckning att det snedvrider konkurrensen på gemenskapsmarknaden, är de ogynnsamma effekterna tillräckliga för att anse stödet oförenligt med den gemensamma marknaden.

De siffror som lämnats av de olika företagen hänför sig till 1990 och följande år. De spanska myndigheterna anser att dessa siffror inte bör beaktas eftersom stödåtgärderna godkändes av de spanska myndigheterna i maj 1988. Detta motsäger emellertid tidigare information som lämnats av samma myndigheter i ett brev daterat 13 maj 1993. I detta brev uppgav de att de stödformer som avses i förfarandet bifölls 1989 och 1990. Garantin avsedd att täcka ett lån om 490 miljoner pesetas bifölls i april 1990. Tillskottet om 182 miljoner pesetas godkändes i juni 1990 och betalades ut mellan 1990 och 1992. Vidare hänförde sig de data som användes för beslut NN 12/91 och vid de följande förhandlingarna inför domstolen till 1990.

Vid den tidpunkt när beslut NN 12/91 fattades, hade kommissionen inte några exakta uppgifter om kapacitetsutnyttjande inom delsektorn kedjekransar och GET-delar. Den beslöt därför att grunda sitt yttrande på tillgängliga produktionsuppgifter som en ersättningsindikator för en bedömning av läget inom sektorn. Domstolen ansåg emellertid att "De siffror som anges i denna statistik är ofullständiga. (...) Det går inte att med hjälp av dem fastställa produktionskapaciteten och att jämföra den med produktion och efterfrågan på marknaden." Under dessa omständigheter ansåg domstolen att kommissionen borde ha inlett förfarandet enligt artikel 93.2 i fördraget för att, sedan den erhållit alla erforderliga yttranden, förvissa sig om huruvida det fanns en överkapacitet inom sektorn eller ej.

De uppgifter som erhölls under förfarandet förefaller motsäga kommissionens ståndpunkt att de produkter som tillverkas av PYRSA tillhör en särskild delsektor. Samtliga företag som svarade anser att det är orealistiskt att dela upp sektorn i delsektorer och att den relevanta sektorn är stålgjuterisektorn som helhet.

Med få undantag är stålgjuteriernas kapacitet fullständigt anpassningsbar med avseende på den typ av komponenter de tillverkar. De enda begränsningar som hindrar vissa gjuterier från att tillhandahålla sina produkter på speciella marknader är sådana som hänför sig till erfarenhet och teknisk know-how eller deras egen produktionskapacitet och inte till tillgänglig teknologi. Stålgjuterier som tillverkar GET-delar och kedjekransar kan ta upp produktion av ett brett urval produkter. När ett gjuteri övergår från tillverkning av en komponent till en annan ådrar det sig enbart kostnader för de formar som behövs för att tillverka de nya komponenterna. Formarna återanvänds normalt inte och svarar för cirka 20 procent av den totala produktionskostnaden för ett kilo av produkten. Eftersom det inte krävs några stora investeringar för att genomföra denna förändring, har vissa gjuterier utnyttjat denna flexibilitet i produktionen för att överleva under senare år.

I syfte att få ett oberoende utlåtande bad kommissionen en utomstående expert att kontrollera vad som är den relevanta sektorn och att fastställa om det fanns någon överkapacitet eller ej. Experten kom fram till slutsatsen att det inte finns någon delsektor för kedjekransar och GET-delar, och att stålgjuteriernas index för kapacitetsutnyttjande var 69,3 procent 1991, 62 procent 1992 och 58 procent 1993 trots att de registrerade kapacitetsminskningar på 965 miljoner ton 1991, 910 miljoner ton 1992 och 862 miljoner ton 1993.

Mot bakgrund av denna nya information och tvärtemot den ståndpunkt den tidigare intog, anser kommissionen att stålgjuterisektorn som helhet är den relevanta sektorn i detta fall när det gäller att bedöma stödets effekt på villkoren för handelsutbytet. Kommissionen vill emellertid framhålla att när separata siffror lämnas för kedjekransar och GET-delar eller för båda produkterna, är överkapacitetsindex för företag som svarade ännu högre än för dessa företags hela sortiment av gjuteriprodukter av stål.

Enligt de uppgifter som vissa företag och CAEF lämnade till kommissionen under förfarandet och som analyseras i avsnitt III, anser kommissionen att det redan 1990 förelåg en överkapacitetssituation inom stålgjuterisektorn utan att hänsyn tas till enbart GET-delar och kedjekransar.

Beträffande åren 1988 och 1989, som också skulle kunna vara relevanta i detta fall, lämnade de företag som svarade inga nya uppgifter. Om man emellertid antar att kapaciteten under dessa år motsvarade kapaciteten under 1990, visar de produktionssiffror för dessa år som lämnades av CAEF överkapacitetsindex som är ännu högre än för 1990 i de fem ledande producentländerna i gemenskapen.

Det faktum att PYRSA är i en bättre ställning än andra stålgjuterier när det gäller att möta den billiga importen visar ingenting med avseende på stödåtgärdernas förenlighet, eftersom detta skulle kunna bero på den fördel PYRSA har fått genom stödet och inte på dess grad av specialisering.

Det kan inte råda något tvivel om att garantin skall betraktas som stöd. I beslut NN 12/91 ansåg kommissionen att garantin var jämförlig med en räntesubvention på 3 procent på lånet om 490 miljoner pesetas på grundval av att detta procenttal skulle vara marknadens premie för sådana garantier. Som allt stöd räknas det från det ögonblick det beviljas och inte från tiden för dess eventuella verkställande.

Som anges i meddelandet om förfarandets inledande måste stödåtgärderna i fråga bedömas efter sin inverkan på sektorn. I sitt meddelande om sättet för tillämpningen av artikel 92.3a och c på regionalt stöd [1] fastslog kommissionen att för att uppfylla kraven för undantag enligt artikel 92.3a får stödet inte ge upphov till en sådan överkapacitet inom sektorn på gemenskapsnivå att det sektorsproblem för gemenskapen som blir en följd därav är allvarligare än det ursprungliga regionala problemet. Eftersom stödet i fråga är ad hoc-stöd måste denna bedömning göras i relation till det speciella stödet. Det faktum att omfattningen av det totala stödet är mindre än det maximum som godkänts för denna region påverkar inte resultatet av denna analys.

[1] EGT nr C 212, 12.8.1988, s. 2.

VI

Det fastställdes klart i beslut NN 12/91 och domstolens dom att de aktuella åtgärderna var statligt stöd. Stödåtgärderna består av ett bidrag om 182 miljoner pesetas som inte skall återbetalas, en gåva i form av mark värderad till 2,3 miljoner pesetas, ett belopp motsvarande en årlig premie på 3 procent (en affärsmässig premie som vid denna tidpunkt tillämpades av banker på liknande lån) förbunden med den statliga garantin för lånet på 490 miljoner pesetas och ett belopp motsvarande räntebidraget på sju procentenheter på lånet. Under dessa omständigheter och med beaktande av att gjuteriprodukter är föremål för en omfattande handel mellan medlemsstaterna, drar kommissionen slutsatsen att det beviljade stödet påverkar villkoren för handelsutbytet och snedvrider konkurrensen. Följaktligen faller stödet in under artikel 92.1, i fördraget där det föreskrivs att varje stödåtgärd på vilket definitionen i den punkten är tillämplig principiellt är oförenlig med den gemensamma marknaden.

Med tanke på beskaffenheten av och målen för stödet i fråga är de undantag från denna princip som anges i artikel 92.2 inte tillämpliga här. Under alla omständigheter har Spaniens regering inte begärt att undantaget skall tillämpas.

Artikel 92.3 anger att vissa typer av stöd kan anses förenliga med den gemensamma marknaden. En stödåtgärds förenlighet med Romfördraget måste bedömas ur gemenskapsperspektivet i sin helhet och inte ur en enskild medlemsstats perspektiv. I syfte att säkerställa en väl fungerande gemensam marknad och efterlevnad av bestämmelsen i artikel 3g i fördraget, måste undantagen enligt artikel 92.3 från den princip som fastställs i artikel 92.1 tolkas strikt vid analysen av varje föreslaget stödprogram eller beviljat stöd.

I synnerhet gäller att undantagen endast är tillämpliga om kommissionen kan visa att om hjälpen inte beviljades, skulle marknadskrafterna inte ensamma förmå den potentiella mottagaren att handla på ett sätt som bidrog till uppnåendet av något av de mål som anges ovan.

Att medge undantag för stöd som inte på något sätt bidrar till uppnåendet av dessa mål eller som inte är nödvändiga för detta syfte skulle vara liktydigt med att ge industrier eller företag i vissa medlemsstater en orättvis fördel eftersom det skulle förbättra deras ekonomiska ställning och skulle kunna ha ogynnsamma effekter på villkoren för handeln mellan medlemsstaterna och snedvrida konkurrensen i en utsträckning som strider mot det gemensamma intresset.

Beträffande undantaget enligt artikel 92.3a är det stöd som nu är i fråga inte automatiskt sanktionerat fastän det lämnades till ett företag beläget i en region som är berättigat till sådant stöd, eftersom det inte beviljades enligt ett allmänt regionalt stödprogram godkänt av kommissionen. När ett sådant program godkänns, är det underförstått att de fördelar som skapas genom stöd som beviljas enligt programmet kommer att kompensera den eventuella snedvridning av konkurrensen som det orsakar. I ett specifikt fall måste dessa verkningar beaktas med avseende på stödet i fråga. Denna åsikt har bekräftats av domstolen i dess dom av den 14 september 1994 (Hytasa) [1] i vilken den otvetydigt accepterade att stöd som beviljats på grundval av ett ad hoc-beslut kan anses som regionalt stöd förenligt med artikel 92.3a om det faktiskt bidrar till den långsiktiga utvecklingen av regionen utan att ogynnsamt påverka det gemensamma intresset och konkurrensförhållandena inom gemenskapen.

Som framgår av avsnitten III och V visar den information som kommissionen erhöll under förfarandet enligt artikel 93.2 att det mottagande företaget verkar inom en sektor som har problem med överkapacitet på gemenskapsnivå. I betraktande av att stödet för investering i ett nytt företag beviljades ett bolag som tog i bruk en ny årlig produktionskapacitet om 5 000 ton bidrar stödet till att överkapaciteten på marknaden ytterligare förvärras. Slutsatsen måste följaktligen bli att villkoren för undantag enligt artikel 92.3a inte är uppfyllda.

Vad gäller undantaget enligt artikel 92.3b är det uppenbart att stödet inte var avsett att främja genomförandet av ett viktigt projekt av gemensamt europeiskt intresse eller att avhjälpa en allvarlig störning i den spanska ekonomin.

Vad slutligen gäller undantaget enligt artikel 92.3c för stödåtgärder som skall underlätta utvecklingen av viss näringsverksamhet eller vissa ekonomiska områden kan stöd anses förenligt om det inte ogynnsamt påverkar villkoren för handelsutbytet i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset. Som redan påpekats i samband med undantaget enligt artikel 92.3a bidrar stödet till en ytterligare förvärring av en överkapacitetssituation på gemenskapsnivå inom den sektor där företaget är verksamt. Slutsatsen måste därför bli att stödet i fråga påverkar villkoren för handelsutbytet i en omfattning som strider mot det gemensamma intresset. Följaktligen kan stödet inte motiveras med hänvisning till artikel 92.3c.

Stödåtgärderna i fråga uppfyller inte kraven för något av de undantag som fastställs i Romfördraget. Kommissionen drar därför slutsatsen att stödet är oförenligt med den gemensamma marknaden.

VII

De särskilda stöd som beviljats PYRSA och som beskrivs i avsnitt II är olagliga eftersom de beviljades i strid med artikel 93.3 som fordrar att planerade stödåtgärder skall anmälas till kommissionen.

Eftersom stöden är olagliga och oförenliga med den gemensamma marknaden, måste de återbetalas. Vidare måste deras ekonomiska konsekvenser upphävas för att återställa status quo. I enlighet därmed måste det totala stödbelopp som utbetalats ökas med ränta beräknad från den dag då stödet betalades ut. Återbetalning måste ske i enlighet med förfaranden och bestämmelser i spansk lag, särskilt bestämmelserna om dröjsmålsränta på belopp som skall betalas till staten. Denna ränta skall beräknas från den dag då stödet betalades ut till den dag då det faktiskt återbetalas. (Brev från kommissionen till medlemsstaterna SG(91) D/4571 av den 4 mars 1991.)

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

De stödåtgärder som framgår av uppställningen nedan och som Spanien beviljat bolaget Piezas y Rodajes SA (PYRSA) är olagliga eftersom de beviljades i strid med artikel 93.3 i Romfördraget. De är vidare oförenliga med den gemensamma marknaden enligt artikel 92 i fördraget.

1. Ett amorteringsfritt tillskott om 182 miljoner pesetas (beviljat av den autonoma regionen Aragonien).

2. En garanti för ett lån om 490 miljoner pesetas under elva år. Denna garanti motsvarar ett stöd om 3 procent per år av nämnda lån (beviljat av den autonoma regionen Aragonien).

3. Ett räntebidrag om sju procentenheter under fem år upp till ett maximibelopp om 150 miljoner pesetas för ovanstående lån på 490 miljoner pesetas (beviljat av provinsstyrelsen i Teruel).

[1] Sammanförda mål: C-278/92, C-279/92 och C-280/92, Spanien mot kommissionen (1994) ECR I-4103.

4. En gåva i form av mark värderad till 2,3 miljoner pesetas (skänkt av Monreal del Campos kommun).

Artikel 2

Spanien skall genast upphöra med det stöd det för närvarande beviljar Piezas y Rodajes SA (PYRSA) genom att tillämpa normala marknadsvillkor på garantipremien för lånet om 490 miljoner pesetas och upphöra med alla utbetalningar av räntebidraget för detta lån.

Artikel 3

De stöd som beviljats i form av

1. det amorteringsfria tillskottet om 182 miljoner pesetas,
2. ett belopp motsvarande en årlig bonus om 3 procent förknippad med den statliga garantin för lånet om 490 miljoner pesetas, räknat från april 1990 till den dag då den stödåtgärd som anges i artikel 2 upphör,
3. det belopp som redan betalats ut av de 150 miljoner pesetas som motsvarar räntebidraget på sju procentenheter på ovanstående lån,
4. gåvan i form av mark värderad till 2,3 miljoner pesetas

skall återvinnas i enlighet med förfaranden och bestämmelser i spansk lag, särskilt betämmelserna om dröjsmålsränta på belopp som skall betalas till staten. Denna ränta skall beräknas från den dag när stödet betalades ut till den dag då det faktiskt återbetalas.

Artikel 4

Den spanska regeringen skall underrätta kommissionen inom två månader efter dagen för delgivning av detta beslut om de åtgärder som vidtagits för att efterkomma beslutet.

Artikel 5

Detta beslut riktar sig till kungariket Spanien.

Utfärdat i Bryssel den 14 mars 1995.

På kommissionens vägnar

Karel VAN MIERT

Ledamot av kommissionen